

P. NAGY ISTVÁN
VERSEI

1989

Kezével int. Nézi
mibe kapaszkodhat.
Kezével int. El nem éri
a kézzelfoghatót.
Kezével int. Mintha
távozóban. Kezével
int. Halmazza
a mozdulatokat.
Kezével int.
A búcsúzóinak.
Kezével int.
Visszajelez.

Ki? És kinek?
És ha elhagyom a személyragot?
(Kéz int. Semmi mibe
a szem kapaszkodhat.)
Egy új korszak kezdete ez
vagy végkifejlet?
A költő (birtokosa *valaminek*)
ebből is kimaradt.
Verset ír. Vagy jegyzetelget.

A SZERELEM FOKOZATAI

Egy ölelésbe belefúlni,
vagy mértéktartó lenni
a szerelemben *is* (heti
egy sör = egy összebújás;
erkölcsi fertő, szesztilalom)?
Mi végre az érzelmi
számonkérés, édesem –
én, testi valójával
elégedetlen, kicserélődöm;
túl sok bennem a másik,
hetvenegy kilós a rossz;
erősebb nálam, mi
vele összeránt . . .
Beléd öltem, mi
belőlem még megmaradt:
éjszakai fogcsikorgatásaimat,
feltorlódo félelmemet,
még működőképes maradék
valómat. No persze,
a szerelem azért fokozódhat,
de ha nincs kivel
megosztanod! (Ki így
beszél, még nemzőképes.)
A kéj kis körmével
megjelöl: hogy tudja, ki
vagy, és kihez kell
hűségesnek lenned.
És ha hűtlen? Az más.
Az már a te vereséged,
arra már a másik is odafigyel,
kinek a szerelmed
csupán egy helyzet, melyből
kimozdulnod nem lehet,
honnan kilátnod, hová belátnod
sem – kulcslyuk-szerelem,
mozijelenetnyi, annyi sem.
„A szerelem azért fokozódhat,
tetszik tudni, de ha nincs
kivel megosztanom!”

Ki így beszél, mit mond?
 Ilyesmiket:
 „Köszönöm, jól.” „Hogy vagy.”
 „Köszönöm.” „Jól, köszönöm.”
 „Hogy.” „Hogy.” „Köszönöm.”
 „A szerelem azért fokozódhat.”

MINDEN OLYAN, AMILYEN

Olykor meglepjük egymást
 egy-egy hasonlattal. Tudjuk,
 nem igaz: minden olyan, amilyen.
 Olyan vagy, mint... – írtam volt.
 A folytatásra nem emlékszem.
 Mihez is hasonlíthatnának?
 „Mint gondozott kertben
 meggyűlölt lábnyomod...”
 Lábaik már évek óta ugyanazokat
 a poros lépcsőfokokat tapossák,
 a fölősott kertből egy földszív
 sem a miénk, kőfallal kerített udvar
 sem boldogít. Egyébként is:
 a kertet művelni kell; köztünk
 szólva, nem nekünk való
 tennivaló; szobanövényeink is
 rendre elpusztulnak.
 A józan hang, a hűvös tény-
 közlés, mi újabban versemet uralja.
 Vesszen a *mint*, az *akár*, a *mintha!*
 Egymással vagy egymás nélkül?
 Veled vagy ellened? –
 Naponta mérlegeljük az esélyeket.
 A dolgok állásán mit sem változtat,
 ha ajkadat ízes gyümölcsökhöz,
 tagjaidat faágakhoz hasonlítom.